عصر تلخ و جنجالی آلوارز در متروپولیتانو

دل خون خولیان

گزارش یک

هواداران اتلتیکومادرید دیگر علاقه‌ای به شنیدن نام خولیان آلوارز ندارند. مهاجم آرژانتینی که در نخستین حضورش برای اتلتیکو پس از مطرح شدن تمایلش برای جدایی به میدان رفت، در ورزشگاه متروپولیتانو با سوت و توهین هواداران روبه‌رو شد؛ اتفاقی که نشان می‌دهد رابطه او با هواداران تیم مادریدی تا چه اندازه متشنج شده است. پیش از شروع دیدار اتلتیکو مقابل ویارئال، زمانی که نام آلوارز از بلندگوهای ورزشگاه اعلام شد، هواداران او را هو کردند. حدود دقیقه ۶۰ نیز وقتی مهاجم آرژانتینی برای گرم کردن وارد زمین شد، واکنش‌ها ادامه داشت. آلوارز در دقیقه ۶۷ به جای مارک پوبیل وارد زمین شد و بار دیگر سوت‌های اعتراضی فضای متروپولیتانو را پر کرد. حتی بخشی از هواداران خطاب به او فریاد زدند: «به او بگویید گورش را گم کند و برود.»

آلوارز که به وضوح از این اتفاق ناراحت به نظر می‌رسید، نتوانست تأثیر چندانی روی جریان بازی بگذارد و اتلتیکو در نهایت به تساوی ۲-۲ رضایت داد. ماجرا اما بعد از سوت پایان عجیب‌تر شد. در شرایطی که سایر بازیکنان برای تشکر از هواداران به سمت سکوها رفتند، آلوارز مستقیماً راهی رختکن شد و حتی یک شال اتلتیکو نیز مقابل پای او پرتاب شد. دیگو سیمئونه، سرمربی اتلتیکو، پس از مسابقه تأکید کرد تصمیم برای اینکه آلوارز همراه سایر بازیکنان نزد هواداران نرود، از سوی باشگاه گرفته شده است. یان اوبلاک، دروازه‌بان اتلتیکو نیز تلاش کرد از هم‌تیمی آرژانتینی خود حمایت کند: «خولیان اینجاست و با ماست. تا زمانی که در تیم باشد، از او حمایت می‌کنیم و بهترین شرایط را برایش می‌خواهیم. این وضعیت برای هیچ‌کس راحت نیست، اما امیدواریم همه چیز حل شود.»

ریشه این تنش به آینده نامعلوم آلوارز در اتلتیکو بازمی‌گردد. او در جریان جام جهانی به ESPN گفته بود که «انتقال بهترین گزینه» است و می‌خواهد «به رؤیایش برسد». اگرچه آلوارز نام هیچ باشگاهی را بر زبان نیاورد، منابع نزدیک به این پرونده معتقدند منظور او از رؤیا، پوشیدن پیراهن بارسلوناست.

بارسا نیز آلوارز را هدف شماره یک خود در تابستان می‌داند و هانسی فلیک علاقه زیادی به جذب این مهاجم دارد. با جدایی روبرت لواندوفسکی به شیکاگو فایر و انتقال فران تورس به پاری‌سن‌ژرمن، بارسلونا عملاً به یک مهاجم نوک باتجربه نیاز دارد. با این حال، موضع سخت اتلتیکو باعث شده مدیران بارسا نسبت به عملی شدن این انتقال بدبین‌تر شوند. اتلتیکو رسماً بارها اعلام کرده آلوارز فروشی نیست، اما منابع نزدیک به مدیران باشگاه می‌گویند اگر پیشنهادی ۱۵۰ میلیون یورویی روی میز قرار بگیرد، امکان بررسی آن وجود دارد. حتی درباره پیشنهاد مشابه رئال‌مادرید نیز صحبت شد، هرچند منابع دو باشگاه معتقدند آن پیشنهاد واقعی و جدی نبوده است. ضمن اینکه اتلتیکو حاضر نیست ستاره خود را به هیچ‌یک از دو رقیب بزرگ اسپانیایی واگذار کند.

در این میان، آرسنال نیز مدت‌هاست شرایط آلوارز را زیر نظر دارد و هفته گذشته با اتلتیکو و نمایندگان این بازیکن تماس‌هایی برقرار کرده است. توپچی‌ها ابتدا جذب یک وینگر را در اولویت قرار داده بودند، اما علاقه الهلال به گابریل مارتینلی باعث شده آنها در برنامه‌های خود انعطاف بیشتری داشته باشند. آرسنال معتقد است تعداد مهاجمان باکیفیتی که بتوانند سطح تیم را ارتقا دهند، چندان زیاد نیست و به همین دلیل آلوارز می‌تواند حتی با وجود تخصص اصلی‌اش در پست مهاجم مرکزی، گزینه‌ای جذاب باشد. با این حال، یک مانع بزرگ وجود دارد: آلوارز همچنان بارسلونا را به هر گزینه دیگری ترجیح می‌دهد.

آرسنال هم بدون اطمینان از تمایل مهاجم آرژانتینی حاضر نیست مذاکرات جدی را آغاز کند. او پیش از این بین سال‌های ۲۰۲۲ تا ۲۰۲۴ برای منچسترسیتی در لیگ برتر انگلیس بازی کرده، اما منابع نزدیک به پرونده می‌گویند بازگشت به انگلیس در حال حاضر اولویت او نیست. با نزدیک شدن به اول سپتامبر و پایان پنجره نقل‌وانتقالات، زمان برای همه طرف‌ها رو به پایان است. بارسلونا باید به فکر گزینه‌های جایگزین باشد، آرسنال باید رضایت آلوارز را جلب کند و اتلتیکو نیز باید تصمیم بگیرد چگونه این بحران را مدیریت کند. در این میان، تنها چیزی که روشن به نظر می‌رسد این است که ادامه حضور آلوارز در متروپولیتانو، بدون حل شدن اختلافات فعلی، برای هیچ‌یک از طرفین ساده نخواهد بود.

> آلوارز در دقیقه ۶۷ به جای مارک پوبیل وارد زمین شد و بار دیگر سوت‌های اعتراضی فضای متروپولیتانو را پر کرد. حتی بخشی از هواداران خطاب به او فریاد زدند: به او بگویید گورش را گم کند و برود

خداحافظی بعد از فتح هزارمین گل؟

آخرین وسوسه رونالدو

چهره روز

کریستیانو رونالدو در ۴۱ سالگی همچنان به دنبال فتح یکی از آخرین قله‌های دوران حرفه‌ای خود است: رسیدن به مرز هزار گل رسمی. ستاره پرتغالی که بیش از دو دهه در بالاترین سطح فوتبال جهان حضور داشته، اکنون تنها ۲۳ گل با این عدد تاریخی فاصله دارد اما سؤال مهم‌تر این است که آیا «هزارمین گل» می‌تواند نقطه پایان دوران بازی او باشد؟ رونالدو در سال‌های اخیر نشان داده که برای ادامه فوتبال دیگر صرفاً به دنبال جام‌ها و افتخارات تیمی نیست. میل شدید او به ثبت رکوردهای شخصی، حتی در سال‌های پایانی دوران حرفه‌ای، یکی از مهم‌ترین دلایل ادامه فعالیتش بوده است. او در النصر همچنان گل می‌زند و در تیم ملی پرتغال نیز، با وجود عبور از ۴۰ سالگی، هنوز بخشی از معادلات اصلی محسوب می‌شود.

رکورد یا مأموریت؟

رونالدو در حال حاضر ۹۷۷ گل رسمی در کارنامه‌اش دارد و با ادامه روند فعلی، رسیدن به عدد چهاررقمی در فصل ۲۷-۲۰۲۶ کاملاً دست‌یافتنی به نظر می‌رسد. همین مسأله گمانه‌زنی درباره آینده او را جدی‌تر کرده است، به‌خصوص اینکه قرارداد ستاره پرتغالی با النصر نیز به روزهای پایانی خود نزدیک می‌شود. جوزپه روسی، هم‌تیمی سابق رونالدو در منچستریونایتد، در گفت‌وگو با سایت گل، احتمال خداحافظی او پس از رسیدن به هزار گل را رد نکرد. روسی معتقد است رونالدو در مقطع فعلی بیش از هر چیز به دنبال تحقق اهداف شخصی خود است و اگر رسیدن به هزار گل برایش به یک مأموریت تبدیل شده باشد، احتمالاً پس از آن درباره ادامه مسیر تصمیم خواهد گرفت.

یورو ۲۰۲۸

البته رسیدن به هزار گل لزوماً به معنای پایان کار نیست. شخصیت رقابتی رونالدو دقیقاً همان عاملی است که می‌تواند او را حتی پس از عبور از این مرز تاریخی نیز در زمین نگه دارد. اگر او احساس کند همچنان توانایی تأثیرگذاری دارد، بعید نیست رکوردهای تازه‌ای را هدف قرار دهد. از سوی دیگر، حضور در یورو ۲۰۲۸ نیز می‌تواند انگیزه‌ای مهم برای ادامه فوتبال باشد. پرتغال همچنان یکی از تیم‌های مدعی اروپاست و رونالدو می‌تواند وسوسه شود که یک بار دیگر در یک تورنمنت بزرگ ملی حضور داشته باشد.

پایان یک عصر

روسی تأکید کرده که زمان خداحافظی رونالدو «نزدیک می‌شود»، اما این جمله بیشتر از آنکه نشانه یک تصمیم قطعی باشد، یادآور واقعیتی اجتناب‌ناپذیر است: حتی یکی از ماندگارترین فوتبالیست‌های تاریخ نیز سرانجام باید کفش‌هایش را بیاویزد.

با این حال، رونالدو هنوز ۹۷۷ گل دارد و برای مردی با چنین جاه‌طلبی، عدد هزار فقط یک رکورد نیست؛ شاید آخرین مأموریتی باشد که خودش برای پایان یک داستان بی‌نظیر انتخاب کرده است.

مسأله فقط مربی نبود

لیورپول هنوز همان تیم قبلی است

لیگ برتر

تغییر سرمربی قرار بود آغاز فصل تازه‌ای برای لیورپول باشد، اما نخستین آزمون آندونی ایرائولا تصویری متفاوت ارائه کرد؛ تیمی که بسیاری از ضعف‌های فصل گذشته را همچنان با خود حمل می‌کند. تساوی ۲-۲ برابر نیوکاسل اگرچه مانع از شروع همراه باشکست مربی اسپانیایی شد، اما از نظر فنی بیشتر شبیه یک هشدار بود تا نقطه شروعی امیدوارکننده. ایرائولا حالا خیلی زود متوجه شده که میراث آرنه اسلات فقط چند نتیجه ضعیف نیست، بلکه مجموعه‌ای از مشکلات ساختاری است که برای حل آنها به چیزی فراتر از تغییر سرمربی نیاز دارد.

میانه زمین بدون تعادل

یکی از نگران‌کننده‌ترین نشانه‌ها، آسیب‌پذیری لیورپول در مرکز زمین بود. رایان گراونبرخ و دومینیک سوبوسلای هر دو بازیکنانی با قابلیت‌های هجومی هستند، اما ترکیب آنها به‌عنوان زوج محافظ خط دفاعی، تعادل لازم را ایجاد نمی‌کند. زمانی که هر دو هافبک بیش از حد جلو می‌روند، فضای بزرگی مقابل مدافعان ایجاد می‌شود و حریف با چند پاس می‌تواند ساختار لیورپول را بشکند. این مشکل در فصل گذشته نیز بارها دیده شد و نخستین نمایش ایرائولا نشان داد هنوز راه‌حلی برای آن پیدا نشده است. حضور فلوریان ویرتز در نقش هجومی‌تر، بدون تقویت ساختار پشت سر او، عملاً این عدم تعادل را تشدید می‌کند. لیورپول برای بازگشت به سطح مدعیان قهرمانی، بیش از یک هافبک خلاق به بازیکنی نیاز دارد که بتواند ریتم بازی را کنترل و از خط دفاعی محافظت کند.

معمای ویرتز و ایساک

نگرانی بزرگ‌تر، عملکرد دو خرید بسیار گرانقیمت لیورپول است. فلوریان ویرتز هنوز نتوانسته جایگاه مشخص و تأثیرگذاری در ترکیب پیدا کند. او نه در جناح چپ کاملاً راحت به نظر می‌رسد و نه زمانی که در موقعیت مطلوب‌تر قرار می‌گیرد، آنقدر اثرگذار است که بتواند بار هجومی تیم را به دوش بکشد.

الکساندر ایساک نیز وضعیت مشابهی دارد. مهاجم سوئدی از نظر دریافت توپ و تأثیرگذاری در یک‌سوم نهایی هنوز با استانداردهایی که از یک خرید بزرگ انتظار می‌رود، فاصله دارد. البته کمبود تغذیه از سوی خط میانی بخشی از مشکل اوست، اما ایساک نیز باید خیلی زودتر خودش را با سطح انتظارات در آنفیلد هماهنگ کند.

ایرائولا زمان دارد اما ...

لیورپول هنوز برای قضاوت درباره ایرائولا به زمان نیاز دارد. ساختن تیمی جدید پس از فصل ناامیدکننده گذشته یک‌شبه اتفاق نمی‌افتد. با این حال، نخستین نشانه‌ها از این حکایت دارد که مربی اسپانیایی با پروژه‌ای بسیار پیچیده‌تر از چیزی که تصور می‌شد، روبه‌رو است.

اگر مشکلات مرکز زمین، ضعف ساختاری و ناکارآمدی ستاره‌های گرانقیمت ادامه پیدا کند، حتی بهترین ایده‌های تاکتیکی ایرائولا نیز کافی نخواهد بود. لیورپول فعلاً نه به تیمی تازه، بلکه به نسخه‌ای اصلاح‌شده از همان تیم قدیمی شبیه است؛ تیمی که این بار فقط یک مربی جدید روی نیمکت دارد.

پنج گل بدون مهاجم نوک

فلیک و بارسا، بی‌رحم‌تر از همیشه

لالیگا

فرخ حسابی
خبرنگار

بارسلونا فصل جدید را با نمایشی آغاز کرد که فراتر از یک پیروزی پرگل بود. پیروزی ۵ بر صفر مقابل الچه در واقع تصویری روشن از ایده‌های هانسی فلیک و ظرفیت هجومی تیمی بود که هنوز مهاجم نوک ایده‌آل خود را پیدا نکرده است. بارسا این بار نه با تکیه بر یک شماره ۹ کلاسیک، بلکه با تحرک، جابه‌جایی، سرعت و تقسیم مسئولیت گلزنی، حریف را از پا درآورد؛ نمایشی که یادآور شروع‌های پرقدرت بارسا در سال‌های گذشته بود.

این برد همچنین از یک واقعیت مهم پرده برداشت: فلیک اگرچه همچنان به دنبال جذب مهاجم هدف است، اما در اختیار داشتن مجموعه‌ای از بازیکنان سریع و تکنیکی به او اجازه می‌دهد فوتبال متفاوتی را نیز در خط حمله اجرا کند.

رافینیا در نقش مهاجم

یکی از نکات جالب ترکیب بارسلونا، استفاده از رافینیا در نقش مهاجم مرکزی بود. تصمیمی که شاید روی کاغذ موقتی به نظر برسد، اما در زمین به یک مزیت تبدیل شد. رافینیا با عقب آمدن، جابه‌جایی مداوم و حمله به فضاها، ساختار دفاعی الچه را از شکل طبیعی خارج کرد و فضای بیشتری در اختیار بازیکنان کناری قرار داد.

فلیک همچنان به دنبال یک مهاجم نوک تخصصی است و این موضوع بی‌دلیل نیست. بارسلونا در دیدارهایی که حریف عقب می‌نشیند و فضاهای پشت خط دفاع را از بین می‌برد، به بازیکنی نیاز خواهد داشت که در محوطه جریمه حضور دائمی داشته باشد. اما بازی در الچه نشان داد تا زمانی که چنین بازیکنی به تیم اضافه شود، فلیک گزینه‌های دیگری نیز در اختیار دارد.

خریدی که خیلی زود جواب داد

در میان چهره‌های جدید، آنتونی گوردون یکی از مهم‌ترین نکات مثبت بازی بود. وینگر انگلیسی تنها چند دقیقه پس از ورود به زمین کافی بود تا نشان دهد چرا بارسلونا روی جذب او حساب باز کرده است.

گوردون با سرعت فوق‌العاده، حمله به عمق و مهم‌تر از همه روحیه تیمی خود، خیلی زود با سبک بازی فلیک هماهنگ شد. او در نخستین حضور رسمی‌اش دو پاس گل داد و حتی در موقعیتی که می‌توانست خودش برای گلزنی اقدام کند، تصمیم گرفت توپ را در اختیار فرمین بگذارد.

همین ویژگی شاید مهم‌تر از آمار دو پاس گل او باشد. گوردون نشان داد بازیکنی نیست که برای اثبات خودش الزاماً به دنبال تمام کردن هر موقعیت باشد، او می‌تواند با ایجاد فضا و تغذیه هم‌تیمی‌ها، بخشی از موتور هجومی بارسلونا شود.

درخشش آدیمی

در کنار گوردون، کریم آدیمی نیز شروعی امیدوارکننده داشت. حضور این دو بازیکن به فلیک اجازه می‌دهد در کناره‌های زمین از سرعت و قدرت نفوذی استفاده کند که می‌تواند برای هر خط دفاعی دردسرساز باشد. بارسلونا در فصل جدید بیش از هر چیز به بازیکنانی نیاز دارد که بتوانند ریتم بازی را تغییر دهند و با یک حرکت، ساختار دفاعی حریف را برهم بزنند. گوردون و آدیمی دقیقاً چنین ویژگی‌هایی دارند.

مدل جدیدی در راه است

این شروع پرگل بارسلونا مقایسه با تیم ۲۰۱۶ لوئیس انریکه را اجتناب‌ناپذیر کرده است؛ تیمی که با حضور لیونل مسی و لوئیس سوارس، فصل را با پیروزی ۶ بر ۲ مقابل بتیس آغاز کرد.

البته قرار نیست رافینیا، فرمین یا آدیمی جای مسی و سوارس را بگیرند. تفاوت اصلی در مدل گلزنی است. بارسلونای امروز ظاهراً می‌خواهد مسئولیت گلزنی را میان چند بازیکن تقسیم کند. با جدایی روبرت لواندوفسکی و فِران تورس، دیگر یک گلزن ثابت قرار نیست تمام بار هجومی تیم را به دوش بکشد.

سؤال بزرگ

برد مقابل الچه نشان داد بارسلونا در فاز هجومی ظرفیت بالایی دارد؛ اما یک مسابقه برای نتیجه‌گیری درباره آینده کافی نیست. چالش اصلی زمانی خواهد بود که حریف اجازه استفاده از فضاهای پشت دفاع را ندهد و بارسا مجبور شود مقابل یک دفاع فشرده بازی کند. با این حال، فلیک حالا یک پیام مهم برای رقبا دارد: بارسلونا برای گل زدن فقط به یک مهاجم وابسته نیست. گوردون، آدیمی، رافینیا و فرمین می‌توانند در قالب یک خط حمله متحرک و غیرقابل پیش‌بینی، آغاز عصر تازه‌ای در خط هجومی بارسا را رقم بزنند؛ عصری که شاید ستاره اصلی آن نه یک شماره ۹، بلکه خودِ سیستم فلیک باشد.

> بارسلونای امروز ظاهراً می‌خواهد مسئولیت گلزنی را میان چند بازیکن تقسیم کند. با جدایی روبرت لواندوفسکی و فِران تورس، دیگر یک گلزن ثابت قرار نیست تمام بار هجومی تیم را به دوش بکشد

خبر

دیاز، نیمکت‌نشین بدون حاشیه

برهم خوردن معادلات برای براهیم دیاز در نخستین بازی فصل رئال مادرید، برخلاف انتظار به جنجال یا نارضایتی منجر نشد. این بازیکن که در دوره پیش فصل فرصت‌های زیادی پیدا کرده بود، مقابل اسپانیول کار را از روی نیمکت آغاز کرد و حتی در نیمه دوم نیز ژوزه مورینیو ترجیح داد ابتدا از یان دیومانده استفاده کند.

با این حال، دیاز واکنشی منفی نشان نداده و به نظر می‌رسد اعتماد متقابل او و مورینیو همچنان پابرجاست. سرمربی پرتغالی نیز به این بازیکن اطمینان داده که فرصت کافی برای اثبات توانایی‌هایش خواهد داشت، موضوعی که می‌تواند دیدار برابر رئال سوسیداد را به نخستین آزمون جدی او برای بازگشت به ترکیب اصلی تبدیل کند.

هواداران نیوکاسل علیه ایساک

بازگشت الکساندر ایساک به سنت جیمزپارک، خیلی زود به یادآوری تلخی از فاصله میان ستاره سابق نیوکاسل و هوادارانی تبدیل شد که زمانی او را یکی از محبوب‌ترین بازیکنان تیم می‌دانستند. مهاجم سوئدی پس از جدایی جنجالی و انتقال ۱۴۵ میلیون یورویی به لیورپول، با استقبال بسیار سردی روبه‌رو شد. هواداران نیوکاسل از همان ابتدا علیه مهاجم سابق خود موضع گرفتند و هر لمس توپ او با سوت‌های سنگین همراه شد. نقطه اوج این فشار زمانی بود که ایساک در موقعیتی مناسب، ضربه‌ای ضعیف و بی‌دقت زد و توپ را به شکلی نامتعارف از بالای دروازه به بیرون فرستاد؛ صحنه‌ای که هواداران میزبان با شادی فراوان پاسخ دادند. اما مشکل ایساک فقط واکنش هواداران نیست. او هنوز نتوانسته در لیورپول به مهاجمی تبدیل شود که باشگاه برایش چنین رقم بزرگی پرداخت. مصدومیت و دوری از آمادگی کامل نیز روند تطبیق او را دشوار کرده و عملکرد اخیرش نشان می‌دهد لیورپول همچنان منتظر نسخه واقعی ایزاک است.

زنگ خطر برای یوونتوس

یوونتوس ممکن است یکی از مهم‌ترین مهره‌های هجومی خود را برای هفته‌های طولانی از دست بدهد. کنان ییلدیز پس از مصدومیت از ناحیه پای چپ تحت بررسی‌های پزشکی قرار گرفته و گزارش‌های اولیه حتی احتمال انجام عمل جراحی را مطرح کرده‌اند.

در صورت نیاز به جراحی، ستاره جوان ترکیه‌ای ممکن است حدود دو ماه از میادین دور باشد، اتفاقی که می‌تواند برنامه‌های یوونتوس و لوچانو اسپالتی را تحت تأثیر قرار دهد. ییلدیز در ابتدای فصل به یکی از عناصر مهم پروژه جدید بیانکونری تبدیل شده و غیبت او، دست سرمربی را در خط حمله بیش از پیش خواهد بست.

در صورت قطعی شدن دوری او، جرمی بوگا نخستین گزینه برای جانشینی ییلدیز خواهد بود. آلایبگوویچ نیز می‌تواند فرصت بیشتری پیدا کند و حتی نیکو گونزالس که همچنان در تیم باقی مانده، ممکن است دوباره در محاسبات اسپالتی جایگاه مهم‌تری پیدا کند.

گاوی مشکلی ندارد

نگرانی هواداران بارسلونا درباره وضعیت گاوی پس از مصدومیت مقابل الچه، با خبر خوش پزشکی پایان یافت. آزمایش‌های انجام‌شده نشان داد هافبک جوان بارسا دچار آسیب‌دیدگی جدی نشده و مشکل او تنها حاصل ضربه‌ای به زانوی راست بوده است. گابی در جریان مسابقه به دلیل همین برخورد مجبور به ترک زمین شد و تصاویر اولیه نگرانی‌هایی درباره احتمال مصدومیت جدی ایجاد کرد. با این حال، بررسی‌های پزشکی در شهر ورزشی بارسلونا مشخص کرد که آسیب ساختاری وجود ندارد و این بازیکن می‌تواند با خیالی آسوده روند آماده‌سازی خود را ادامه دهد.

گاوی پس از مشخص شدن نتیجه آزمایش‌ها نیز با انتشار پیامی احساسی از هوادارانش تشکر کرد و نوشت که فوتبال را بدون حمایت آنها نمی‌تواند تصور کند. این خبر برای هانسی فلیک نیز اهمیت زیادی دارد چرا که گاوی یکی از بازیکنان کلیدی در سبک پرفشار و پرتحرک او محسوب می‌شود.

انتقاد تند کانیسارس از وینی

شروع فصل برای وینیسیوس جونیور بار دیگر با حاشیه همراه شد؛ اتفاقی که نشان می‌دهد ستاره برزیلی رئال مادرید هنوز نتوانسته از سایه جنجال‌های رفتاری فاصله بگیرد. دو صحنه در دیدار برابر اسپانیول کافی بود تا انتقادها از مهاجم برزیلی دوباره بالا بگیرد.

این بار، سانتی کانیسارس، دروازه‌بان سابق رئال مادرید با اظهاراتی بسیار تند به انتقاد از وینیسیوس پرداخت و حتی مدعی شد که باشگاه‌های بزرگ تمایلی به جذب چنین بازیکنی ندارند. البته این ادعا بیش از آنکه یک ارزیابی قطعی از ارزش بازار وینیسیوس باشد، بیانگر شدت شکاف ایجادشده میان عملکرد فنی او و حواشی رفتاری‌اش است. رئال مادرید به‌تازگی قرارداد ستاره برزیلی را تا سال ۲۰۳۲ تمدید کرده و همچنان روی توانایی‌های فنی او حساب ویژه‌ای باز کرده است.

حراج توپ مارادونا، کمتر از انتظار!

توپی که دیه‌گو مارادونا با آن یکی از مشهورترین گل‌های تاریخ فوتبال، «دست خدا» را در جام جهانی ۱۹۸۶ به ثمر رساند در حراجی به قیمتی بسیار پایین‌تر از برآورد اولیه فروخته شد. این توپ که مربوط به دیدار تاریخی آرژانتین و انگلیس بود، در نهایت ۳.۳۵ میلیون دلار قیمت خورد؛ رقمی که فاصله زیادی با ارزش‌گذاری ۱۰ میلیون دلاری حراجی داشت. توپ پس از مسابقه در اختیار علی بن ناصر، داور تونسی آن دیدار قرار گرفت و او بیش از سه دهه آن را حفظ کرد. اهمیت تاریخی این توپ تنها به گل جنجالی مارادونا محدود نمی‌شود؛ در همان مسابقه، ستاره آرژانتینی گل دوم را نیز به ثمر رساند که بعدها از سوی فیفا به عنوان «گل قرن» انتخاب شد. پیراهن مارادونا در همان مسابقه نیز در سال ۲۰۲۲ با رقم ۹.۲۸ میلیون دلار فروخته شده بود.